

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *socialministeren* herom:

„Efter fabriklovens § 26, således som den nu er formuleret, er det forbudt dagblade at lade foretage sætning og trykning på folkekirkens helligdage fra kl. 9 morgen til kl. 12 aften.

Ved en indenrigsministeriel bekendtgørelse af 2. februar 1918 blev forbudet midlertidig lempet, idet man under henvisning til de herskende overordentlige forhold og under påberåbelse af den almindelige dispensationsbeføjelse i § 26 tillod, at det omtalte arbejde indtil videre kunne finde sted i tiden kl. 10—12 aften.

Senere kom man — som der nærmere er gjort rede for i forslagets bemærkninger — i tvivl om, hvorvidt dispensationsbestemmelsen i § 26 også omfattede arbejde med sætning og trykning af dagblade. For at få skabt klare linier blev der derfor i 1931—32 og senere igen i 1932—33 for rigsdagen fremsat forslag om ændring i § 26, således at socialministeren også skulle være bemyndiget til at meddele dispensation fra forbudet mod søn- og helligdagsarbejde, forsåvidt angik dette specielle arbejde. Forslaget blev imidlertid ikke gennemført, idet man under udvalgsbehandlingen i folketinget i 1932—33 enedes om at henskyde spørgsmålet til en senere almindelig revision af fabrikloven. I udvalgsbetænkningen indeholdtes dog samtidig en udtalelse om, at udvalget ikke havde noget at indvende imod, at der fortsat dispenseredes fra forbudet. Denne udtalelse måtte antagelig forstås således, at udvalget kunne acceptere en afvigelse fra forbudet i overensstemmelse med indenrigsministeriets bekendtgørelse af 2. februar 1918.

Under og efter anden verdenskrig har fabriktilsynet imidlertid måttet tolerere endnu større afvigelser fra arbejdsforbudet på søn- og helligdage, og som det fremgår af bemærkningerne, er det nu konstateret, at i alt fald et enkelt københavnsk dagblad begynder sætningen allerede kl. 18.

Fra ministeriets side er man betænkelig ved at tage ansvaret for de betydelige afvigelser fra det eksisterende forbud, som der efterhånden er blevet tale om. På den anden side ser man ingen rimelig grund til, at der ikke indenfor lovens rammer for dette arbejde skulle åbnes samme adgang til at dispensere som for andet af fabrikloven omfattet arbejde. Dette er baggrunden for det forelagte forslag, som iøvrigt ganske svarer til de fremsatte forslag i 1931—32 og 1932—33.

Såfremt forslaget til en ny arbejderbeskyttelseslov gennemføres, vil der være hjemmel til at meddele de fornødne dispensationer også i dette tilfælde. Fra ministeriets side vil man dog nødtigt lade spørgsmålet bero på behandlingen af dette omfattende forslag. Som jeg netop sagde, er man betænkelig ved den